

Nr 715

Av herrar **Strandberg** och **Lundberg**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 109, angående organisation av en för krigsmakten gemensam intendenturkår m. m.*

(Lika lydande med motion nr 882 i Andra kammaren)

I proposition nr 109 har Kungl. Maj:t framlagt förslag till inrättande av en gemensam intendenturofficerskår fr. o. m. den 1 oktober 1966. Kåren som avses ersätta nuvarande arméns intendenturkår, marinintendenturkåren och flygvapnets officerare i intendenturbefattning föreslås omfatta regementsofficerare och kaptener på aktiv stat.

Allmän enighet råder om behovet av en gemensam intendenturkår. Beträffande sättet för rekrytering och utbildning går emellertid meningarna starkt isär. Departementschefen har avsett att kåren bör bygga på vidareutbildning av tidigare i annan tjänst verksamma officerare, trots att övervägande antalet remissinstanser tillstyrkt 1960 års intendenturförvaltningsutrednings förslag om ett system med grundrekrytering.

Chefen för armén har visserligen förordat vidareutbildning med motive- ringen att subalternofficerare, som nu används i utbildningsarbetet, skulle, vid utredningens förslag om grundrekrytering, överflyttas till tjänst uteslu- tande på underhållsområdet samt att i så fall berättigade krav kunde fram- föras på att även tyg- och fortifikationsofficerare borde grundrekryteras. Militära tjänstgöringsåldersutredningen har likaledes förordat vidareutbild- ning med motiveringen att det framstår som angeläget att ytterligare bygga ut möjligheterna att, vid behov efter särskild utbildning, placera om äldre militär från fysiskt sett krävande arbetsområden.

Den snabba utvecklingen inom de tekniska och ekonomiska områdena har fortlöpande skärpt kraven på intendenturofficerarna vad beträffar företags- ekonomisk, teknisk och administrativ kunskap samt erfarenhet. Målsätt- ningen måste därför bli att successivt höja intendenturofficerens kompetens och göra detta yrke attraktivt i rekryteringshänseende.

Enligt vår mening är grundrekrytering att föredra. Principen bör vara att rekryteringen och utbildningen skall bestämmas enbart med hänsyn till behovet att erhålla den mest kvalificerade personalen.

Grundrekrytering med omedelbar inriktning mot den ekonomiska och administrativa utbildningen till intendenturofficer innebär att valmöjlighe-

terna på den militära banan vidgas. Detta torde föra med sig att många ungdomar som måhända annars tvekar inför valet av officersyrket söker sig dit, eftersom de där kan få ett specialintresse tillgodosett inom officersyrkets ram. Vid rekryteringstillfället kan de också räkna med att framdeles — om de icke önskar kvarstå i militär tjänst — utan svårighet övergå till civilbefattning. Personal av här förevarande slag torde nämligen vara mycket efterfrågad på den civila arbetsmarknaden. Härigenom breddas väsentligt rekryteringsbasen till officersyrket. Mot den bakgrunden torde risken för en avtappning av subalternofficerare i trupputbildningstjänst på sikt framstå som tämligen liten. Risken för avgång till den civila arbetsmarknaden efter avslutad grundutbildning torde väsentligt uppvägas av den ökade rekryteringen. Den bör dessutom kunna bemästras genom en realistisk lönesättning och genom att intendenturofficeren bereds goda befordringsmöjligheter och framtidsutsikter.

Officerare som inte grundrekryteras bör efter ansökan kunna kommanderas till förvaltningskurs och militärhögskolans allmänna kurs för intendenturofficerare samt därefter kunna vinna inträde i intendenturkåren. När systemet med grundrekrytering väl slagit igenom torde sökande av denna typ bli tämligen fåtaliga, varför några olägenheter vid planeringen av den ordinarie grundutbildningen inte torde uppstå.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 109 måtte, med avslag på Kungl. Maj:ts förslag rörande rekryteringsgrunderna för intendenturofficerskåren, i skrivelse till Kungl. Maj:t uttala, att grundrekrytering bör ske på sätt förordats av 1960 års intendenturförvaltningsutredning samt att möjligheterna till viss vidarerekrytering i enlighet med vad i motionen anförts bör undersökas.

Stockholm den 13 april 1966

Bertil Strandberg (h)

Roland Lundberg (h)
